

ADRULYA

Deniz Yeşil

Editör

Tuna Erdoğan (kitapeditoru.com)

Son Okuma

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Sezen Çağlı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-6718-09-8

1. Baskı: Mayıs 2024

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

Hayatın bana kattıkları ile, arta kalan kırıntılarıyla, cümlelerimin yetersiz olduğu, kelimelerimin kifayetsiz kaldığı, iki dudakımın arasında kalan ne varsa... Şimdi bana öyle bir gökyüzü ver ki dünyadaki en parlak, göz kamaştırıcı ışıltılardan daha parlak olsun ve ben içinden geçip gideyim. Bu karanlık dünyada avuçlarımda içinde gibisin. Öyle uzak, öyle yakınsın ki yer ve gök, mekân ve zaman gecenin koyuluğunda, gözlerimin karanlığında gökteki bir yıldız gibi kayıp gidiyor âdeta.

Deniz Yeşil Kimdir?

Manisa'nın Demirci ilçesinde doğmuştur. Eskişehir ilinde yaşamaktadır. 2020 yılından itibaren kamuda görev yapmakta olup eğitim hayatı ve araştırmaları; sosyal, kültürel ve ekonomik açıdan toplum yapısı ve küresel dünyanın akıbeti üzerine yoğunlaşmaktadır.

Ezoterizm, modern dans ve hava sporları ile ilgilenmektedir. İnovasyon kültürüne büyük bir önem vermektedir.

ÖNSÖZ

İnsan duygularının ütöpik bir şekilde ele alındığı bazı bölümlerde şiirsel anlatım ile bütünlüğün sağlandığı, içimizdeki ve dışımızdaki dünyada olup bitenlerin en yalın hâliyle anlatıldığı *Ardulya*, dört başlık içermektedir:

Faili Meçhul Aşkılar: Yaşamımızda “o” ender duyguları bir kez olsun tatmış olmanın verdiği acemilikle yazılan duygu yüklü bir anlatım.

Düş: İnsanın iç yolculuğunda varmak istediği yere varana kadar yaşayabileceği inişli çıkışlı duyguları anlatmaktadır. Defalarca kez korkularına yenik düştükten ve aldığı yoldan sonra gelen tecrübenin hissiyatı, insanı daha güçlü kılar. Yol, bizim çizdiklerimizden öte, yolda belirlenen rotaları barındırır. Aslında varmak istediğimiz yere varana kadar büründüğümüz kişiliklerle bizi tanıştırır.

İnsan: İnsan olabilmenin ve insan olarak kalabilmenin gerekliliklerini “yazar”ın kendi penceresinden anlatan bir bölüm. “Tanrı size istediğiniz insanları değil, ihtiyacınız olan insanları verir.” (Kaynak: Lao Tzu)

Unutulmuş Hayaller, Uyuşturulmuş Hayatlar: Günümüzün şartlarını ve gidişatını kaleme alan, farklı konulara “kısaca” değinen fakat daha çok kaynağa, araştırmaya ve belki de başka bir eserde tek başlık olarak çalışılmasına gereksinim duyulan bir bölümdür.

FAİLİ MEÇHUL AŞKLAR

*Ne çok isterdim, bilir misin?
Hayatına giren kadınların izini
bir çırpıda silip atmayı.*

Bir kadını sevmeden, içindeki adamları; bir adamı sevmeden de içindeki kadınla tanışamazsın. Her sevdiğinde başka bir senle tanışır, başka bir yanını ortaya çıkartırsın.

Bileklerinden öptüğün oldu mu? Ya da bir kadının gözlerinden kalbine aktığın oldu mu hiç? O kalbi görünce gözyaşları akıttığın... Parmaklarından başlayıp da damarlarında gezindiğin oldu mu? Omuzlarından göğüsleyip sırtına aldığın? Belinden kavrayıp da o beli iki büklüm bırakmadan yol aldığın oldu mu?

Söz konusu aşk olunca, muhabbet meşkten açılınca, mevzu sevmek olunca duruyor orada. Akrep kaçıyor, yelkovan peşine takılıyor. Millet anlatıyor da anlatıyor. Sohbet bir türlü bitmek bilmiyor. Bunlar da yaralı kafayla hiç çekilmiyor. Derken birisi hesabı istiyor, hepsi teker teker kalkıyor. Biri bardağı alıyor, öbürü şalı üstünde unutuyor ve sonra da hepsi gözden kayboluyor.

Doldur, diyorum. Doldur son bir kadeh daha; sek olsun. Mezem de anılarım olsun. Kaldık mı baş başa? Yatırdık mı her şeyi masaya, başladık mı eğrisiyle doğrusuyla konuşmaya? Doğrusu başta iyiydik, sonra başladık mı kızızmaya? O sordu, ben de sordum. Ne akıl erdi kemale ne de kalp durdu yerinde. O sustu, ben

de sustum. Meğer ikimiz de haklıymışız. Ardından o saydı, ben sövdüm. O sevdi, ben sildim. Baktım, olacak gibi değil; “Şerefle!” dedi. “Şerefsizliğine!” dedim. Bak, yine kendimle çeliştim. Bu ne yaman iştir be kardeşim. Biri efkârlı ve kederli hâlim, diğeri akli yerinde şimdiki hâlim. Hangi birisine söz geçireyim?

Mimar Sinan’ın aşkını bilir misin? Mihrimah Sultan’a hiç kavuşamadığı hâlde, ona olan aşkını İstanbul’un iki tepesine ölümsüz olarak inşa etmiş Sinan. Bu iki eserine Mihrimah Sultan’ın güzelliğini ve ona olan aşkını nakış nakış işlemiş. Mihrimah, güneş ve ay demektir. Güneşe ve aya bir sır vermiştir. Her yıl nisan-mayıs aylarında Edirnekapı’daki caminin iki minaresinin arkasından güneş batarken Üsküdar’daki caminin iki minaresinin arkasından ay doğmaktadır. Bu olayın, Mihrimah Sultan’ın doğum gününe tekabül etmesini de aşkla hesaplamıştır Sinan. Demem o ki aşkta bir Mimar Sinan olamam; böyle bir hediye veremem ama o kadar çok şeyden vazgeçebilirim ki kendinden geçersin. Ömür geçer gider ama ben geçip gitmem.

Oysaki ne tatlı yanlarımız var bizim. Kocaman bir gülümsememiz, ıslıl ıslıl gözlerimiz, oluk oluk akan bir yüreğimiz var. Kaktüse bile çiçek açtıracak söylenmemiş sözlerimiz, yazılmamış hikâyelerimiz ve oynanmamış sahnelerimiz var. Tükenen sabrımızdan arta kalan merhametimiz, masumane sevinçlerimiz, sevinince içine girdiğimiz türlü hâllerimiz var. Nasıl ayırt ederiz seven bir adamı ya da sevilen bir kadını? Hepimiz aslında bir parça mutluluk peşindeyiz. Tatlı bir ilişkiye de asla hayır demeyiz.

Bildiği için değil, bilmediği için gelmeli insan insana. Bilmediği hâllerde öyle bir konuşuyordu ki tamamen mimiklerine odaklanmış hâlde buldum kendimi ve öyle mimikleri vardı

ki sadece susup kalmıştım. Ne aşklar yaşadım, ne aşklar vardı, hangisi geriye kaldı... Kimisi sarhoş kimisi fedai oldu bu yolda. Hz. Âdem ile Havva'dan evveli var. Kalubeladan evvel de evveliyatı vardı aşkın. Bize mi kaldı sorgusu suali? Yakışır mıydı aşk denilen şeyi böylesine heba etmek? Ne kadına yakıştırdı ne erkeğe. Yaratılıştan bu yana yaratılış manasını yitirip aşkı harcamaya.

Neydi sevgi? Sarhoşluğun en güzel hâli, sevdiğin birinin kollarında olmak değil miydi? Elinin ayağının değil de yüreğinin bağını çözmek değil miydi? Gençliğini kollarında eritmek değil miydi? Nefesini boynuna dolamak, engin boşluklarını doldurmak, endamına şiirler yazmak, bütün hatlarıyla ezberlemek, ardından tüm ezberleri bozmak, yüzünü yüreğine kazımak değil miydi? Acılarına dert ortağı, çılgınlıklarına suç ortağı olmak değil miydi? Saçını, sakalını birlikte ağartmak değil miydi? Sevgiye birer şahit yazmak gerekmez miydi? Fazla mı geldi dersin? Ahir zamanda böylesine bir sevda ağır mıydı? “Nerede aşk?” dersin. “Onda mıydı bende miydi?” dersin. Sonra için için yer. Kavuşunca aşk, kavuşamayınca meşk olur, bilirsin. “Bu ikisi de değildi...” dersin.

Eşsiz yaratılmışız. Bir olup birlik yaratılmışız. Eşit yaratılmış, ikiye ayrılmışız. Erkek-kadın diye de birbirimize bağlanmışız. Bizde değersiz olanı, başkasında değerli kılmışız. Şu üç günlük dünyamıza hâlbuki ne çok şey sığdırmışız. Gülüşümüzü, kahkahalarımızı, en güzel ve en özel yanlarımızı göz pınarlarımızdan akıtmış; kalp sızılarımızı kimlere anlatmış, kalp kapılarını ardına kadar kimlere açmışız... Ardından ne çok sızlanmış, sonra da kendimize yaslanacak bir omuz, sığınacak bir yürek, dinleyecek bir erkek, anlayacak bir kadın, yaşlanacak bir insan

aramışız. Söylenmemiş sözler diyarından, yaşanmamış aşklar durağından kaç insan geçti, bilinmez. Rüyalardaki buluşmalarda, kaçamak bakışmalarda, hangi hevesler boynunu büktü, bilinmez. Aynı ortamlarda ayrı dünyaların insanlarıyla ruhlarımız arsızca sevişti fakat bunu ölü ruhlar bilmez. Aslında hepimiz sevişen ruhlarımızın esiriyiz. Hevesin delisi ve hevesimizin kölesiyiz. Zevk ve haz peşindeyiz ve güdülerimize hükmetmeyi bir türlü beceremeyiz.

Seven bir adamı yollara bakışından tanırım. Gözlerinin seyirinden, baktığı yönden, akıttığı gözyaşından tanırım. Sesindeki titizlikten, titreyen bakışlarından tanırım. Bana gelişinden bilirim. Bir de yollarda kadınlar tanırım. Tozlu, isli, paslı kadınlar. O kadınları sırtındaki kamburundan, gülüşündeki eğrilikten tanırım.

Şimdi gelelim sana...

“Yanında olmalıyım” diyorum. “Acına ortak olmalıyım. Acının sebebi, başka bir kadın dahi olsa onu unutmama yardımcı olmalıyım” diyorum. “Anılarınızı silip atamam” diyorum. Fakat yenilerine de ihtiyacın var mı bilmiyorum. Sesine kayıtsız kalamıyorum. Kendimi kalbimden alıkoyamıyorum. Kahretsin, sevmek istiyorum. Buna çok ihtiyacım var, biliyorum. Duygusal bir ahmak gibi davrandığımı da biliyorum. Duygularımı darmaduman etmiş birinin etkilerinden yeni yeni sıyrılıyorum. Ancak seni kalbindeki yükü, üzerindeki bu vebal ile nasıl taşıyabilirim, inan, bilmiyorum.

Elleri nikotin kokan sevgilim. Sakalların sigara dumanıyla harmanlanmış yine. O erkeksi kokun karışmış çehrene. Saçların

girmiş yine birbirine. Dağınık, darmadağınık hâllerde. Buğulu bakıyor gözlerin gözlerime. Burnun burnumun ucunda, nefesinin sıcaklığı yüzümde yine. Terin yağmur olmuş, yağıyor tenime ve bakire topraklarımı suluyor işte. Suluyor da ne diye kurak bırakıyor ki şimdi bu bedeni? Hak mı? Reva mı? Yakışır mı sana ya da bana bir başkası? Kimin yatağında soluklandın yine? Kime karıştın böyle? Kimin yüreğine sirayet etti gözlerin? Söyle!

Bir apartmanın yedinci katında dalgalandım da duruldu bu deniz. Parkelerinde izi vardır hâlâ, sana gül yapraklarından yaptığım halının. Duvarlarında asılı duruyordur en şiddetli kavgalarımız. Kim bilir şimdi kimlerin anılarına şahitlik ediyordur aşk yuvamız. Yâr dedim, vatan bildim. Fersah fersah gezindim. Karış karış fethettim o toprakları. Ne vakit bir yabancı cirit atmaya başladı yüreğinde, işte o zaman kendimi senden azat ettim. Belini saran kemerden dahi kıskanırken, seni yere göğe sığdıramazken kim derdi ki şurada üç beş satıra seni ilâştireceğimi.

Sen beni yaşlandırırken ben seni gençleştirmeyi seviyorum. Sen beni yorarken, hayat beni yaratırken ben yine sende dinlenmeyi seviyorum. Alkol kokan sokaklardan, heves dolu gecelerden, varoş meyhanelerden sarhoş geçip giderek kendimi yine sana saklıyorum. Sende gizlenip sende saklı kalmayı seviyorum. Bak, yine bu akşam sallanıyorum. Ancak bir tek sende asılı kalıyorum. Ben sana karışmayı, sen diye dolup sen diye yaşamayı seviyorum. Sen kokmayı seviyor, sen olarak bende kalmayı seviyorum. Bir yol seçtim gidiyorum. Başiboş şehirlere aldırış etmiyorum. Kaç gecedir firariyim bilmiyorum ancak yıllar öncesinde kaybettiğimi bulmaya geliyorum. Ben ne senden gidebiliyorum ne de sende kalabiliyorum. Saklanacak bir delik arıyorum. Ne korkularıyla yüzleşiyor ne de bağlı kalma düşüncesini

kabul edebiliyorum. Bak, yine özgürlüğüme yenik düşünüyorum. İçimdeki çılgın kızı seviyor ama bir türlü özgür bırakmayı beceremiyorum. Gecelerce onunla baş başa kalarak onu teselli etmekle meşgul oluyorum. Tatmin olmuyorum. Ne gittiğimden ne de geldiğimden... Mutluluk muydu o, anımsayamıyorum. Sadece yolunu gözlüyor, gözetliyorum. Kamçılandığımı hissediyorum. Sırtımda onca yükte kambur olmadığımı şaşıyorum. O kadar çok gerçek beni meşgul ediyor ki ben yine kendimle baş başa kalma çabasına giriyorum. Bir yerlerde kendimi çok iyi buluyor, bir yerlerde yine kaybediyorum. Sonra da “sen” kalacaksın diyorum. Bir anlığına gözlerime baktığın yerden dolacak ve olduğun yerden taşacaksın, diyorum. Hasretle, özlemle onu anacak, bir gün hüzün kokacak, hazan denizine karışacaksın, diyorum. Üzülüyorum. Sonra yine üzülüyorum, kahroluyorum. Kendimi senden alıkoyamıyorum ve sen olan hiçbir şeye karşı koyamıyorum. Bunu en iyi sen biliyorsun, bildiğin hâlde bana geliyorsun, ben de bile bile kanatmana, kanayan yarama tuz basmana müsaade ediyorum. Kahretsin ki seviyorum. Hâlbuki aptalın tekiyim, biliyorum.

Pare pare topladım içimdeki tüm kırıkları. Bir bütüne varabilmek için. Renklerin içine bir renk daha kondu da ben sana bir leke konduramadım. Tenin üstüne başka bir koku yakıştıramadım. Söзlerini bir türlü başkasına karıştırmadım. Bakışların aktı gitti önümden de ihanetinle ben baş başa kalamadım. El değmemişken yüreğimdeki yerine, ilk öpücük heyecanı dolanmışken bedenime, sen başka bir bedende tutuşurken kaybetti yüreğim bekâretini ama ben yine başka bir kalpte yer bulamadım.

Ellerine öyle ihtiyacım var ki anlatamam sana. Niye tutmadım ki? Niye bıraktım ki diye sormadan. Acaba haksızlık mı ettim ikimize diye sormadan edemiyorum kendime. Bilmezdim,